

ἜΤΟΣ Γ'.

ἙΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΡΥΡΙΚΗ

ἌΡΙΘ. 135

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμὴ ἑτησίας συνδρομῆς προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 13 Σεπτεμβρίου 1881.

Αἱ πικρατηρήσεις τοῦ Ἀσμοδαίου περὶ μυστικῆς ἀγαθοεργίας, αἱ τοσοῦτον σκανδαλίτσαι τὸν Αἰῶνα (ἡμεῖς βλέπατε τὸν ἀναφέρομεν ὀνομαστί, μὴ φοβούμενοι, ὡς αὐτός, ὅτι θὰ τοῦ κάμωμεν βελλάμα) στηρίζονται ἐπὶ τοῦ εὐχγγελίου. Περιττὸν βεβαίως εἶναι νὰ ἀνκυρῶμεν ἐνταῦθα τὰ σχετικὰ εὐχγγελικὰ κείμενα, διότι δὲν ὑπάρχει ὁ μὴ γινώσκων, ὅτι ὅλη ἡ ἀξιὸς τῆς ἐλεημοσύνης παρὰ χριστιανοῖς ἔγκειται εἰς τὴν ἐν αἰσθηματικῇ εὐλαβίᾳ συμπαθείας καὶ οὐχὶ ἐν πνεύματι ἐγωϊστικῆς ματαιότητος ἐπιτέλεσιν αὐτῆς. Ἐὰν τὸ ἐλεεῖν ὀπωσδήποτε ἤθελεν ἀποτελεῖ ἔργον ἀγαθόν, ἀξιὸς εὐλογίας θὰ ἦτο καὶ ὁ ληστής ὁ ἀνοικοδομῶν ἐκκλησίαν καὶ πτωχοῦς ἐλεῶν διὰ χρημάτων ληστευθέντων, ἢ ὁ ὑποκριτὴς ὁ ἐν ἐπιδεικτικῇ ἀγαθοεργίᾳ δαπανῶν μέρος τῶν εἰσοδημάτων τῆς διὰ δόλου καὶ βίας σχηματισθείσης περιουσίας. Πικραδεῖγμτα δὲ τοιούτων ἀγαθοεργιῶν οὐδαμοῦ εἰσι σπάνια. Ἡ ἀγαθοεργία δὲν ἐκτιμᾶται δι' ἀριθμῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς συνειδήσεως. Τὸ κοινὸν αἰσθημα δὲν πλανᾶται ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς δὲν ἀπκτᾶται καὶ περὶ τῆς πραγματικῆς ἀξίας τῶν καθ' ἑκάστην γελοιογραφικῶς μετὰ θάνατον πομπευομένων οὐτιδανοτήτων. Διὰ τοῦτο πολλοὶ μὲν εἰσι παρ' ἡμῖν οἱ παρὰ τῶν ῥητόρων καὶ δημοσιογράφων ἀνκυρῶμενοι μεγάλοι ἄνδρες, μεγαλοπρεπεῖς πολῖται καὶ ἔθνικοι εὐεργεταί, ὀλίγιστοι ὅμως οἱ τυγχάνοντες τῆς εὐλαβίᾳ τοῦ κοινοῦ τιμῆς, διότι οἱ πάντες γνωρίζομεθα ὡς καὶ τὰ κινδυνῶντα ἕκαστον ἐλαττήρια. Ἀγνοοῦμεν δὲ ἐντελῶς τίνες τάχα ἔνοεσι ὁ Αἰὼν μεταξὺ τῶν συντακτῶν τοῦ Ἀσμοδαίου τοὺς τυμπα-

νίζοντας τὰς ὑπὲρ τῶν ἀσθενῶν καὶ πτωχῶν μερίμνας των, ἀλλ' οἰουσδήποτε καὶ ἂν ἐννοῆ ἀδικοφοροῦμεν. Διότι δὲν πρόκειται περὶ ζητήματος προσωπικοῦ, ἀλλὰ περὶ ζητήματος ἀρχῶν. Ἐπομένως κατακρίνομεν πάντας τοὺς μεταχειριζομένους τὴν ἐλεημοσύνην ὡς μέσον ἐπιδείξεως οἰουσδήποτε καὶ ἂν ὦσιν, ἔστω ἂν μᾶς ἀποδείξῃ ὁ Αἰὼν, ὅτι ἐσμέν τοιοῦτοι ἡμεῖς αὐτοί.

Ἄλλ' ὁ Αἰὼν προβάλλει καὶ περικιτέρω. Μᾶς ὑποδεικνύει, ἐν τῇ πικραδέῳ μονομασίᾳ, ἣτις κατέχει ἀπὸ τινος αὐτὸν δυστυχῶς, ὅτι ἐλησημονήσαμεν τὸ ἀνώτατον τοῦ βασιλείου πρόσωπον, ὅπερ καὶ αὐτὸ προσηνεγκεν ὀνομαστί τὸν ἔρχονόν του. Ἦθελεν ὁ Αἰὼν νὰ τὸν μιμηθῶμεν ἐν ἐπιθέσει καὶ νὰ τὸν ἀντιγράψωμεν ἐν Δογματισμῷ. Δυστυχῶς ὅμως ὁ Αἰὼν λησημονεῖ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν τὸν ἐκυτόν του, ὡς πολλάκις μέχρι τοῦδε τὸν ἐλησημόνησεν. Ἡμεῖς ὅμως ἐνθυμούμεθα τὸν περιοδεύοντα ἄλλοτε Αἰῶνα, ὅστις περιέγραφε μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸ ῥόδιον χρώμα τῶν ὀνύχων τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου προσώπου, ὅπερ σήμερον τοσοῦτον ταράττει τοὺς δημοκρατικούς του ὀνειρούς· ἐνθυμούμεθα τὸν Αἰῶνα, ὅστις ἀπετέλει μέρος τῆς Αὐλῆς. Ἐνθυμούμενοι δὲ αὐτὰ τὰ πράγματα, λέγομεν καθ' ἡμᾶς αὐτούς: sic notus ulixes, καὶ βάζομεν εἰς τὴν καρτίναν τὴν δημοκρατικότητα τοῦ Αἰῶνος τὴν σημερινήν, διότι, τὸ καθ' ἡμᾶς, ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τὴν περὶ αὐτὸν νὰ μὴ θεωρῶμεν οὐδέν τι παρ' ἡμῖν πράγματι δημοκράτην, ἢ καὶ πράγματι φιλελεύθερον, καθόσον, ὅπως φθάσωμεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ἀπκτετεῖται πολλῶν γενεῶν ἐλευθέριος ἀγωγή.

Ἡμεῖς